

La inspecció d'Hisenda i Saddam Hussein

Les probabilitats que els inspectors d'Hisenda Josep Maria Huguet i Ernest d'Aguiar defraudessin el fisc eren teòricament tan remotes com que el papa de Roma tingués un fill amb una pagesa dels voltants de Castel Gandolfo. I, això no obstant, va passar.

Ernest d'Aguiar, ex-delegat d'Hisenda a Catalunya. Juntament amb Josep Maria Huguet, està essent investigat per la Fiscalia Anticorrupció arrel del descobriment de comptes a Suïssa.

ARXIU / EFE

Josep Maria Huguet i Ernest d'Aguiar, des del 1994 Huguet i Aguiar Associats, van ser els màxims responsables de l'administració tributària a Catalunya durant una llarga etapa, a final dels 80, i es van guanyar una sòlida reputació d'eficaços recaptadors d'impostos. Va ser l'època de Josep Borrell com a secretari d'Estat d'Hisenda, quan aquest departament va fer grans progressos no ja en la lluita contra el frau, sinó en la predisposició dels contribuents a complir amb el fisc.

En aquells temps, l'organització d'Hisenda a Catalunya va fer un gran salt endavant. Com a delegat d'Hisenda especial, d'Aguiar va dirigir la implantació de l'IVA al Principat. I amb Josep M. Huguet

al capdavant, la Inspecció d'Hisenda a Catalunya va regenerar la imatge pública dels inspectors tributaris, que durant el franquisme i la transició s'havien guanyat fama de vulnerables...

Quan Borrell va deixar Hisenda, Huguet i Aguiar també van canviar de feina. L'actual candidat socialista va continuar la seva carrera política ascendent, i els dos alts funcionaris deixaven l'administració per dedicar-se a fer d'assessors fiscals privats. El primer a anar-se'n va ser Aguiar, però, abans de deixar el sector públic, va ocupar durant dos anys el càrrec de director general de Coordinació amb les Hisendes Territorials, a Madrid, i després va ser delegat de Repsol a Catalunya.

El pas a l'activitat privada d'Huguet i Aguiar, que ara comparteixen despatx a Barcelona, va interpretar-se a la ciutat com una evolució natural de la carrera de dos brillants professionals. De fet, abans ja els havia precedits el seu antecessor Ramon Lanau, i després els va imitar Miguel Garcia Hoffmann... El prestigi professional d'Huguet i Aguiar es va mantenir intacte fins que, fa pocs dies, el diari *El País* (9 i 10-4-99) va publicar que tenien comptes corrents a Suïssa, paradís fiscal, on havien rebut ingressos milionaris procedents del Grup Torras, quan Javier de la Rosa i els seus socis (l'advocat "Juanjo" Folchi i companyia) dirigien aquest grup en representació del KIO kuwaitià. Una època en què Huguet i Aguiar encara eren alts càrrecs d'Hisenda...

Commoció general. Des de la publicació d'aquesta notícia, la commoció ha estat generalitzada a Barcelona entre els experts fiscals i els grans empresaris. Ningú no s'hauria atrevit a sospitar mai en públic d'aquests dos ex-alts funcionaris. Fa pocs mesos, per exemple, la Caixa de Pensions va publicar un llibre d'Aguiar (*Beneficis fiscals a l'empresa familiar...*), arran d'una idea d'Isidre Fainé mateix, director general de la Caixa. La presentació del llibre explica la trajectòria d'Aguiar i diu que té "una àmplia experiència d'assessor fiscal". Déu n'hi do.

Dels dos socis, Josep M. Huguet és, de llarg, qui ha publicat més llibres i manuals. Precisament, un

dia d'aquests l'editorial Praxis publicarà un autèntic clàssic d'Huguet: *Todo sobre la declaración de renta y patrimonio*, que des de fa ben bé una dècada devoren cada primavera gestors i assessors fiscals. Tots l'utilitzen de guia infal·lible per fer les declaracions d'impostos dels clients, amb la convicció que evitaran maldecaps amb Hisenda. I no solament perquè l'autor va ser cap de la Inspecció d'Hisenda a Catalunya, sinó, sobretot, perquè Huguet va començar a publicar aquest llibre –en publica una nova versió cada any– quan encara era el màxim responsable de la Inspecció...

La reconstrucció dels fets, ara en mans dels tribunals, serà difícil, però, per desgràcia de tots dos exalts càrrecs, les explicacions semblen senzilles. Tot i que van reaccionar amb celeritat quan es van fer públiques les notícies, i es van autoinculpar de no haver pagat impostos per uns guanys a borsa que havien evadit a Suïssa –delicte que ja hauria prescrit–, ningú a Barcelona no s'empassa les seves explicacions. Segons *El País*, entre l'agost del 90 i el setembre del 92 Huguet i Aguiar van ingressar 1.055 milions de pessetes als comptes suïssos. Almenys els primers 70 milions, els va ingressar "Juanjo" Folchi en un compte d'Aguiar al Banc Paribas de Ginebra. La versió d'aquests dos antics alts càrrecs d'Hisenda –confirmada per la dimissió la setmana passada del director de la Inspecció a Barcelona– és que entre el 1985

i el 1990 van tenir 470 milions de pessetes de plusvàlues d'inversions en borsa i que "per circumstàncies no justificables (...) no van ser declarades quan era el moment de fer-ho". Sempre segons la versió d'Huguet i Aguiar, Folchi els va recomanar de portar els diners a Suïssa i va oferir-se a fer de transportista (abans de la seva vinculació amb el Grup Torres-KIO, havia estat dirigent destacat d'Aliança Popular a Catalunya i fins i tot conseller d'Economia de la Gene-

El cas dels inspectors d'Hisenda no era previsible. Però sí que es veia a venir que el cas KIO esquitxaria encara molta gent. Molta.

ralitat de Catalunya de l'època Taradellas).

Ara, arran de la querrela del KIO contra De la Rosa i els seus socis, els jutges han descobert que, efectivament, Folchi havia traspasat diners dels seus comptes a tots dos exalts càrrecs. La qüestió és si Folchi es va limitar a fer de "transportista", o si va fer un pagament en concepte d'assessorament. És a dir, si va subornar els dirigents

d'Hisenda o no. Folchi assegura que va fer un pagament per serveis d'assessoria, però Huguet i Aguiar ho neguen.

Acabi com acabi, es tracta d'una insòlita conseqüència de la invasió de Kuwait per Saddam Hussein, l'agost del 1990, que va provocar la guerra del Golf Pèrsic. Quan les tropes iraquianes van ocupar Kuwait, els seus dirigents van fugir a l'Aràbia Saudita. Aquí, l'oposició política kuwaitiana va destronar els Al-Sabah, que fins aleshores havien manat a Kuwait. A la vista dels esdeveniments, Javier de la Rosa i Folchi, socis dels Al-Sabah, es van afanyar a retirar de la circulació els diners de KIO que administraven a Espanya, abans que els nous dirigents kuwaitians no els en demanessin comptes, com al final va passar. Un precipitat moviment de grans sumes que difícilment havia de passar desapercebut d'Hisenda...

Els escàndols relacionats amb el cas KIO no sorprenen tant com al principi, però l'episodi que implica aquests dos antics alts càrrecs sí que ha agafat tothom de sorpresa. Hi ha versions que ho atribueixen tot a una campanya contra Borrell del PP o dels seus enemics de dins del PSOE, però no són tan creïbles com la "teoria del ventilador", segons la qual "Juanjo" Folchi, acorralat pels tribunals, hauria demostrat amb aquestes revelacions que el cas KIO pot esquitxar encara molta gent. Molta. I això sí que era previsible.

Jordi Fortuny

El romanticismo: entre música y filosofía

Enrico Fubini

Els assaigs reunits en aquest volum exploren alguns dels lligams entre música i cultura en el Romanticisme. Partint de la música com a element central, les reflexions s'endinsen en altres dominis de la cultura romàntica, com el pensament filosòfic, les idees estètiques, la política en sentit ampli i el món de la poesia.

Universitat de València
"Col·l. Estètica & Crítica, 11"

Gramma y Cal Revista Insular de Filologia

Segon número d'aquesta revista de filologia que inclou articles sobre temes i autors diversos: els tòpics amorosos en dues càniques galaico-portugueses. Ja Generació del 27, Rafael Alberti, Lorca, Pedro Salinas, Antonio Jordada, Angel González, Neruda...

Universitat de les Illes Balears

Damià Huguet Home de Call Vermell

Diversos autors

Aquest llibre vol ser un record i un homenatge a Damià Huguet, autor inquiet i polifacètic, home honest i compromès, un apassionat per la terra i per la vida. En aquestes pàgines es combinen fotografies i versos seus amb escrits d'amics i d'estudiosos que fan el retrat d'un dels grans autors mallorquins contemporanis.

D17 Edició